

Селянинътъ, ще-не-ще, освободи момчето, па се обѣща да му плати колкото му се пада, само че му каза да отиде заедно съ него у дома, защото у себе-си нѣмалъ пари.

— Да ида съ него? — пази Боже, — каза момчето. Ще ми смѣкне кожата отъ бой.

— Не бой се, той не ще посмѣе да стори това, — каза му донъ Кихотъ. — Азъ му заповѣдвамъ да ти заплати, и нѣма да го пусна на свобода, дордѣ той не ми се закълне въ своя рицарски орденъ, че ще ти заплати.

— Но моятъ господарь не принадлежи къмъ никакъвъ рицарски орденъ. Той е просто единъ селски чорбаджия, по име Хуанъ Алдудо.

— Туй не важи нищо, — той сѣ пакъ може да бжде рицаръ, — отвърна донъ Кихотъ.

Господарьтъ се съгласи да плати всичко, па се закълна и въ всички рицарски ордени.

— Па гледайте да не забравяте клетвата си, — каза му на раздѣлата донъ Кихотъ, — че иначе азъ пакъ ще ви намѣря, дѣто и да се скриете, и тогава горко ви! Ако ли искате да знаете, кой е този, що говори съ васъ, то знайте, че азъ съмъ храбриятъ донъ Кихотъ Ламаншки, защитникъ на угнетенитѣ и застъпникъ на обиденитѣ.

И като смахмузи Росинанта, той бързо се отдалечи.

А селянинътъ каза на момчето:

— Ела тукъ сега ти, Андерсе, — ела да ти платя всичко, що ти дължа.

— И добръ ще сторишъ, ако послушашъ този великодушень рицаръ, защото иначе може да се върне и да те накаже. Кълна се въ св. Роха!

— „И азъ се кълна“, — отговори господарьтъ му.

И той пакъ върза дѣтето о джба, и го би още повече.

Тѣй славния донъ Кихотъ защити първия угнетень, що срещна по пътя на славата си.

V.

Първо поражение на донъ Кихота.

Като стигна на единъ кржстопжтъ, донъ Кихотъ, по примѣра на всички рицари, се поспрѣ, за да помисли, кой пжтъ да улови, но

Росинантъ не го остави да мисли дълго за това: понеже му бѣше отпусналъ юздата, той се възползува отъ това, и трѣгна право за яхъра си.

Не се мина много, и донъ Кихотъ видѣ, че отсрѣща му идатъ дружина търговци. Като

се доближиха до него, той повелително имъ извика:

— Ни стѣпка напрѣдъ, дордѣ не признаете, че Дулцинея Тобозска, кралица Ламаншка е първата хубавица на свѣта!

Търговцитѣ разбраха, че прѣдъ себе-си виждатъ умопобърканъ човѣкъ, а единъ отъ тѣхъ, голѣмъ шегобийца, каза:

— Съжаляваме, че не знаемъ дамата, за която говорите. Затова бждете добри да ни я покажете и, ако тя наистина излѣзе такава хубавица, както вие твърдите, ние на драго сърдце ще се съгласимъ съ васъ.

— Та въ това именно е цѣлата работа — че вие трѣбва да повѣрвате на нейната красота, прѣди да сте я видѣли — възрази рицарьтъ. — Ако ли не искате, гответе се за бой, вие гордѣци — поединно или вкупомъ — за мене сѣ едно.

— Моля ви се, господинъ рицарю, — продължи шегобиецътъ търговецъ — покажете поне лика на тая дама, и ние ще признаемъ нейната красота. Дори ако тя излѣзе крива и чипа, ние пакъ ще кажемъ за нея всичко, каквото вие пожелаете.

— Вие скжпо ще заплатите за тая хула! гнѣвно извика донъ Кихотъ, и се спусна възъ търговцитѣ. За нещастие, Росинантъ тукъ се спъна и падна заедно съ яздача си. Донъ Кихотъ се помжчи да стане, ала рицарското му облѣкло и оржжие му прѣчеше. Но и както лежеше на земята, той продължаваше да сипе укори противъ търговцитѣ, дордѣто най-сетнѣ единъ отъ слугитѣ имъ излѣзе отъ търпение и отиде при донъ Кихота, грабна копие то му и го направи на кжсове, съ които взе та го наби хубаво.